

H. M. P. V. P.

Istuin eilen tavallis'a aikaisemmin täällä toimituksessa kuuluttamassa liivejäni (jotka mestari Jalopaeus taitavalla taikatempulla on siirtänyt keuhon kaikkein pehmeimpään paikkaan, mikä on aivan oikea tempaus, koska Lin Jutang'kin sanoo, että kakkis'a länsimaisissa vastekappaleista liivi on järjestömin), kun Sakari Vähkyrä työntyi sisään ja paikkasi toimituksen oven kiinni niin, että naistoimittajien muotokuva (kuvastin) heilaili ja Oulun kartta jäi roikkumaan vain toisen nastansa varaan.

— Peijakasko sinun käski mennä taas niistä meidän keskustelustamane lehteen pistämään. Lopeta hilkkatissa kirjoittelu, jollei sinulla ole omia kirjoitettavia. Tässähän joutuu koko maailman naurun alaiseksi.

— No no, varo suurenelemasta merkitystäsi. Tosin olet huomattava valtion viikamies, vaikka oletkin vain maisteri, mutta pisara sinä olet valtameressä...

— ... ja siltä toimittajalta, joka ne painovirheet teki, minä ammun korvat päästä...

— Ystävänä, sanoin minä, katsohan vain, ettei sinun käy niinkuin sen äskeisen johtajan, joka julmistuneena tuli toimitukseen skalpeeratakseen jokaisen toimittajatitteliä käyttävän. "Minkä minä niille mahtoin, naisille, nuorille vielä", hän sitten oli kertonut. Muuten, istu ja pala jos sinulla on mitä polttaa — kiitos — ei näin samulla. Noin, tunneko sinä HM Paino Virhe Paholaisen?

— Pah...

— Niin juuri. En minäkään tunne muuta kuin hänen jälkensä. Jos tuntisikin olisin aikoja sitten ampunut Hänen Majesteettinsa ja vienyt Hellemaalle preparoitavaksi ja sen hänen kotitekopaholaisen (muistatehan?) kanssa torille näytteille asetettavaksi. Mutta...

Kohautin harteiltani, jolloin maisteri taas sai tuulta purjeisiinsa. "Onko teillä latomossa puutetta pisteistä ja eivätkö toimittajanne koskaan ole kuulleet puhuttavan herra Molieristä ja missä ne rivit sitten siitä väliä ovat? Sinähän teet itsesi naurettavaksi, kun kaikki doogillinen ajatusyhtäläisyys häviää. Nuo rivit! Sinähän saatat minut häpeään, kun jätät minut hyväksymään tuon Ikäheimon vastauksen Molierineen ja Voltaireineen ikäänkuin en unissanikin tietäisi, millä vuosisadalla he ovat vaikuttaneet..."

— Viisaa lukijat, vastasin, pitävät meitä aina tyhminä ja huolimattomina ja laiskoina. Ajattelepa itsesi vastaavaan tilanteeseen: Istut yksin illalla, sillä työtoverisi on äkkiä joutunut asialle, ja luet korrehtuuria, esin. minun tyhminä pitämäsi pakinaa (yritin katsoa ystävääni opettavasti), painettu pet. ilman välkkeitä. Puhelin kummallakin pöydällä soi vuoron perään, kirjoittamattomien muistiinpanojen liuskapinkka kasvaa ja sihteeri ärähtää jo kolmannen kerran korrehtuureista, joita ei saa päästää kasaantumaan. Tai kuvittele olevasi taittaja — taittovirhekin se voi olla, älyätkö? Rivit tipahtaneet siirrossa — noin. Si taitat ja vihainen sihteeri vieressä katselee kelloa ja viikoo uusia juttuja, tuo tuonne ja tuo tuosta, sillä sihteeri on tehnyt kymmenen tuntia ilman ylityökorvausta ja hänellä on kiire ihmisen luonnolliseen asentoon.

— Joko sinä lopetit, kysyi Vähkyrä ja painoi nortinsa tuhkakuppiin. Puhua sinä osaat. Samassa soi puhelin. "Kaiku", vastasin, mutta vedin kiireesti konvani inti luurista, sillä sieltä kuului kuin koväänisestä "hö" ja sitten: "Olenko minä mikä hö? Hä? Siellä puhui ekonomi Severus Ikäheimo. Hän sanoi soittavansa välitunnilla ja kiireessä — on nähkääs monitoiminen mies, opettajakin "veesteenä" — ja hän oli vihainen tai ainakin yritti olla vihainen. "Ikä Severus", hän urisi olenko minä mikä "Ikä?" Sinä voit olla, mutta minä olen sinua nuorempi ja vietän säännöllistä elämää.

— "Tkä", sanoin minä, ei ole mitään. Se vain on unohtunut ylipyyhkiä.

— Muistakin pyyhkiä yli koko Severus, sillä minä en ole mikään julkisuuden henkilö, kuuluu kuulokkeesta, mutta minä en ollut aivan varma eikä julkisuuteen astuminen kuitenkin hieman kutkuttanut hänen omahyväisyyttään, josta me, herraparatkoon, emme kukaan ole vapaita.

Severus sulki ja Vähkyrä lähti viirastoon. Minä jäin puntaroimaan sitä, eikä ylioppilaskokelaana lopultakin olisi helpompi olla kuin toimittajana. O jerum, jerum...

P a n u.